

Arrest

nr. 178 795 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, heeft zich op 27 juni 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 1 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 12 juli 2016.

1.3. Op 18 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren te Owa, in Edo State. Tien jaar geleden, namelijk in 2006, zijn uw beide ouders om het leven gekomen in een motorongeluk. Na hun overlijden bleef u in uw ouderlijk huis wonen samen met uw zus. U diende echter wel te stoppen met school. Na het overlijden van uw ouders stond uw oom aan vaderszijde voor jullie in. Hij behandelde jullie echter slecht, u en uw zus werden wekelijks seksueel misbruikt. Na enkele maanden kwam jullie oom bij jullie inwonen. Het seksueel misbruik ging door. U werd door uw oom verplicht een drankje te drinken wanneer jullie maandstonden niet hadden om zo de zwangerschap af te breken. U en uw zus gingen verschillende keren naar de politie om uw oom aan te klagen maar zij zeiden dat zij u niet konden helpen omdat het een familieaangelegenheid was. Ook de dorpsoudsten grepen niet in. Toen u midden 2010 vernam waarvoor u telkens een dergelijk drankje diende te drinken kreeg u opnieuw ruzie met uw oom. Hij maakte een mes heet in het vuur en brandde u er mee op uw buik. Daarop zijn u en uw zus beiden het huis ontvlucht. U verloor uw zus uit het oog. U rende weg totdat een vrouw u langs de kant van de weg zag en stopte. Zij nam u mee naar het ziekenhuis in Benin City waar u een week werd opgenomen. Deze vrouw, A. (...), betaalde de ziekenhuisfactuur en u kon bij haar thuis verblijven. Zij had een kapsalon waar u geregeld in kon werken. Na een maand sprak zij u er over aan dat u niet voor altijd bij haar kon blijven en stelde zij voor u naar Europa te brengen waar u ook als kapster zou kunnen werken. Eens in Europa zou u voor haar dienen te werken tot u uw schuld van 50 000 euro had terugbetaald. U ging akkoord en na vijf maanden bij haar te hebben gewoond, in januari 2011, vertrok u per vliegtuig naar Turkije. In Turkije werd u opgewacht door een kennis van A. (...) en na drie maanden bij hem te hebben verbleven reisde u verder met een bootje naar Griekenland. Eens aangekomen in Griekenland werd u opgepakt door de politie en vroeg u asiel aan. U vroeg asiel aan onder een valse naam en nationaliteit, met name als de minderjarige J.A. (...) afkomstig uit Ghana, omdat A. (...) u dit zo had opgedragen. U werd het vluchtelingenstatuut toegekend. U verbleef zo'n drie maanden in een opvangcentrum voor minderjarigen toen A. (...) u zei er te vertrekken om te beginnen werken. U nam een taxi naar het huis van een kennis van haar, L. (...). Daar werd het u duidelijk dat u als prostituee zou moeten werken. U wilde dit niet maar u had geen andere keuze. U diende zich 's nachts op straat te prostitueren en het geld af te geven. Wanneer u geen geld had verdiend werd u door L. (...) geslagen. Tijdens uw werk werd u verschillende keren door de politie opgepakt, A. (...) had u opgedragen tegen hen te liegen en niet te vertellen dat u dit werk onder dwang deed. Na ongeveer één jaar en twee maanden was u uw situatie beu en zocht u hulp in een Grieks centrum waar u opvang kon krijgen. U had op dat moment reeds 20 000 euro van uw schuld afbetaald. Na drie of vier maanden in een opvangcentrum te hebben verbleven besloot u eind 2012 naar België te reizen. U vreesde dat A. (...) naar u op zoek was in Griekenland. U reisde via Frankrijk met de bus naar België. In België verbleef u eerst bij een andere Nigeriaanse vrouw en vervolgens bij twee Belgische vriendjes. U startte de procedure om een verblijfstitel te verkrijgen op basis van samenwoning met uw vriend maar dit werd geweigerd. Op 22 juni 2016 werd u bij u thuis opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum. Op 30 juni 2016 werd voor u een repatriëring naar Nigeria gepland. U diende op 27 juni 2016 een asielaanvraag in zodat deze repatriëring werd geannuleerd. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Nigeria omdat u er geen plaats heeft waar u terecht kan aangezien uw oom nu in uw ouderlijk huis woont. Bovendien wordt u er gezocht door A. (...), aan wie u nog geld verschuldigd bent. U verklaart dat zij er mee dreigt uw zus en grootmoeder te vermoorden en zij hen al verschillende keren lastig viel. Vijf maanden geleden was zij voor het laatst bij hen naar u op zoek en sloeg zij er de deur en de ruiten in. U bent momenteel vijf maanden zwanger. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor A. (...), de vrouw die u naar België bracht en u hier in de prostitutie zou gedwongen hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door haar gedwongen werd in de prostitutie en u verdere vervolging van haar zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar Nigeria.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt wat betreft uw verblijf en statuut in Griekenland, en de asielaanvraag die u aldaar aanhangig maakte.

U verklaarde dat u, na aankomst te Griekenland in 2011, asiel vroeg bij de Griekse asielinstanties, en u er datzelfde jaar nog erkend werd als vluchteling (zie 'Verklaring DVZ', p. 8 punt 22 in het administratief dossier en gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde dat u na aankomst te Griekenland naar een kamp meegenomen werd waar uw vingerafdrukken genomen werden, waarna u er asiel vroeg onder een valse identiteit en nationaliteit – namelijk als 'Jacky Abya' van Ghanese nationaliteit. (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde voorts dat u een positieve beslissing kreeg, en u nadien een **roze kaart gegeven werd die u elke zes maanden diende te hernieuwen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). U verklaarde in Griekenland verbleven te hebben tot het einde van het jaar 2012, en u op het moment van uw vertrek uit Griekenland nog steeds beschikte over dezelfde 'roze kaart' die u door de Griekse asieldiensten gegeven werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Met behulp van deze roze kaart, zo verklaarde u verder, wist u Griekenland per schip te verlaten, waarna u dit document in het toilet smet in het schip waarmee u Griekenland verliet.

Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u geenszins asiel toegekend werd te Griekenland, na uw asielaanvraag aldaar in het jaar 2011. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt immers dat de 'roze kaart' (ofte 'Alien's Card Requesting Political Asylum), aantoonde dat de drager ervan geregistreerd werd als asielzoeker in Griekenland. Het in het bezit zijn van een roze kaart, betekent niet dat de drager ervan erkend werd als politiek vluchteling. De roze kaart, die de asielzoeker krijgt nadat de asielaanvraag geregistreerd wordt, geeft de asielzoeker het recht op tijdelijk verblijf, en het recht te werken in Griekenland. De roze kaart (ofte 'Alien's Card Requesting Political Asylum) is steeds geldig voor een periode van zes maanden, na dewelke de kaart hernieuwd dient te worden. Zolang de asielzoeker nog in de Griekse asielprocedure zit, en er nog geen beslissing genomen werd aangaande de asielaanvraag, geldt de roze kaart ('Alien's card requesting political asylum') als verblijfsvergunning en dient deze te worden hernieuwd om de zes maanden. Gegeven uw verklaringen betreffende het verblijfsdocument waarover u beschikte te Griekenland, en bovenstaande vaststellingen omtrent verblijfsdocumenten die in Griekenland aan vreemdelingen en personen in de asielprocedure worden toegekend, dient geconcludeerd dat u – in tegenstelling tot wat u zelf beweert – geen duurzaam beschermingsstatuut genoot in Griekenland, en u dus niet als vluchteling werd erkend in Griekenland. Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient het CGVS de door u geopperde vrees voor vervolging, te beoordelen ten opzichte van uw land van herkomst, met name Nigeria.

Voorts dient er op gewezen te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaart het land te hebben verlaten om het misbruik van uw oom te ontvluchten. Er kunnen echter de nodige vragen worden gesteld met betrekking tot uw leefomstandigheden in Nigeria. U verklaart nog ongeveer vier jaar en zes maanden in uw ouderlijk huis te hebben gewoond na het overlijden van uw ouders (gehoorverslag CGVS p.6). Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd met wie u daar woonde geeft u aan er enkel samen met uw zus te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS p.4 en p.6), ook gedurende uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS dd 01.07.2016 vraag 5) verklaart u alleen te hebben gewoond met uw zus. Anderzijds verklaart u echter dat uw oom al een paar maanden na het overlijden van uw ouders bij jullie zou zijn ingetrokken (gehoorverslag CGVS p.7). **Dat u niet duidelijk weet te stellen of de persoon door wie u zou misbruikt zijn al dan niet bij u inwoonde zet de verhouding met uw oom al danig op de helling. Verder blijft u uiterst vaag over de periode waarin u dit misbruik zou hebben ondergaan. Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd naar die periode blijft u steken in algemene bewoordingen en slaagt u er niet in een doorleefd beeld te scheppen van die tijd. Wanneer u tot driemaal toe werd gevraagd deze periode te beschrijven kunt u enkel aanhalen naar de politie te zijn gegaan en niet te willen dat uw oom u sloeg en misbruikte (gehoorverslag CGVS p.6 en p.8). U kan daarbij niet concreet aangeven wanneer het misbruik begon of wanneer u voor het laatst naar de politie zou zijn gestapt (gehoorverslag CGVS p.9). Wanneer een dergelijk misbruik meer dan vier jaar zou hebben aangehouden kan worden verwacht dat u daar meer gedetailleerde of doorleerde aspecten over kunt aanhalen. **Zodoende kan het misbruik dat u door uw oom zou ondergaan hebben reeds enigszins in twijfel worden getrokken en bijgevolg eveneens uw verklaringen dat u om die reden uw land van herkomst zou hebben verlaten.****

Daarnaast zijn er geen redenen om aan te nemen dat u omwille van uw oom nog enig risico zou lopen op ernstige schade of vervolging zou dienen te vrezen. U verklaart dat uw oom nog steeds naar u op zoek zou gaan maar dit kan enkel beschouwd worden als loze verklaringen. U verklaart dat u of uw zus geen enkel contact meer met hem hebben maar dat u geruchten hoorde dat hij nu een eigen gezin heeft. U verklaart te vrezen dat hij u zou zoeken omdat hij niet weet waar u bent maar anderzijds verklaart u geen enkel idee te hebben waarom hij naar u op zoek zou zijn (gehoorverslag CGVS p.18). Deze verklaringen nopen dan ook tot de conclusie dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat uw oom u nog zou willen opsporen. Bovendien verklaart u dat uw zus soms terugkeert naar het dorp om navraag naar hem te doen (gehoorverslag CGVS p.18). Ook bent u zelf, nadat u uw ouderlijk huis had ontvlucht, nog teruggekeerd naar uw dorp om uw zus te zoeken (gehoorverslag CGVS p.11). Er dient eveneens opgemerkt te worden dat uw zus, die dezelfde problemen zou hebben gekend als u, al die tijd probleemloos in Nigeria kon verblijven. Dit wijst er dan ook op dat u er niet in slaagt te overtuigen dat u een gegronde vrees zou dienen te koesteren ten opzichte van uw oom bij een terugkeer naar Nigeria.

Bovendien wijzen enkele van uw uitspraken er op dat u Nigeria voornamelijk verlaten heeft om betere leefomstandigheden op te zoeken. U verklaart geen plaats te hebben om te verblijven, een beter leven te willen, niet meer in dat land te willen blijven en dat u blij was om naar Europa kon komen (gehoorverslag CGVS p.19-20). Dit klinkt allerm minst als iemand die alle mogelijkheden heeft uitgeput om zich veilig in zijn land te vestigen en uiteindelijk uit een onontkoombare vrees kiest om het land te verlaten.

Wat vervolgens uw vrees betreft bij een terugkeer naar Nigeria omwille van de manier waarop u uw land verlaten heeft, met name de problemen die u kent met A. (...) nadat u weigerde voor haar in de prostitutie te werken, kunnen eveneens de nodige opmerkingen worden gemaakt.

Allereerst dient er op gewezen te worden dat u bij verschillende gelegenheden de kans werd geboden bescherming in te roepen maar dat u dit naliët. Het is pas nadat u na een verblijf van bijna vier jaar in België gearresteerd werd en dreigde naar uw land van herkomst gerepatriëerd te worden dat u beroep doet op de Belgische asielinstanties. **Het gegeven dat u al die tijd zich niet op eigen initiatief aanbood om beroep te doen op de Belgische autoriteiten ter bescherming ondermijnt reeds ernstig de nood aan deze bescherming.** Integendeel, u besloot moedwillig de Belgische autoriteiten te misleiden. In januari 2015 startte u de procedure voor een wettelijke samenwoning met uw vriend (zie aanvraag en beslissing in administratief dossier), u verklaart gedurende die procedure bewust uw problemen achterwege te hebben gelaten omwille van de houding van degene die het onderzoek voerde (gehoorverslag CGVS p.25). Dit tast echter de geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel aan. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn vraag naar bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Dit dient men zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste contact met mogelijke beschermingsactoren. Daarnaast verklaart u in 2014 een nieuw paspoort te hebben aangevraagd bij de Nigeriaanse ambassade in Brussel (gehoorverslag CGVS p.16), wat ook blijkt uit uw administratief dossier. Uit deze stappen blijkt dat u wel degelijk in contact kwam met de administratieve instanties van het land en zodoende zich kon informeren over de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in België. Bovendien had u reeds een asielaanvraag ingediend in Griekenland, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat u niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Het gegeven dat u dit naliët schaadt de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming fundamenteel. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder bescherming heeft ingeroepen geeft u aan dat u al in procedure was om samen te wonen met uw vriend (gehoorverslag CGVS p.15 en p.24). Dit overtuigt echter niet. Wanneer u daadwerkelijk zou vrezen voor uw leven en dat van uw grootmoeder en uw zus kan worden verwacht dat u zich terdege informeert en al het mogelijke doet om de nodige bescherming in te roepen en niet, zoals in uw geval, enkel tracht een verblijfstatuut te verkrijgen.

Daarenboven kunnen ook bij de manier waarop u in Griekenland verbleef de nodige vraagtekens worden geplaatst. U verklaart er gedwongen te zijn geweest zich te prostitueren (gehoorverslag CGVS p.21). Echter, ook hier kan moeilijk geloof aan worden gehecht. **U had bij verschillende gelegenheden de kans om zich aan deze situatie te onttrekken maar u liet na dit te doen.** U verklaart in Griekenland verschillende keren door de politie te zijn opgepakt en dat zij vragen stelden bij uw activiteiten (gehoorverslag CGVS p.21-22), bij geen enkele gelegenheid besloot u uw benarde situatie aan te kaarten maar besloot u telkens op eigen initiatief naar het huis waar u verbleef

terug te keren. Dat u zich al die tijd aan dergelijke praktijken blootstelde zonder enige bescherming in te roepen, zelfs niet wanneer u die aangeboden wordt, schaadt de geloofwaardigheid van de situatie waarin u zich zou bevonden hebben fundamenteel. Evenzeer als het feit dat u slechts na een jaar en twee maanden zich tot een Grieks opvangcentrum wendt omdat u 'het moe was en het niet meer wou doen' (gehoorverslag CGVS p.23-24), om zich vervolgens opnieuw aan deze hulp te onttrekken en op eigen initiatief naar België te reizen. **Deze handelswijze zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht dat u in Griekenland in een situatie verkeerde waarbij internationale bescherming noodzakelijk was.**

Daarnaast zijn ook de omstandigheden waarin u naar Europa zou zijn vertrokken weinig aannemelijk te noemen. U verklaart op het voorstel van A. (...) te zijn ingegaan omdat zij u werk beloofde in Europa. U had echter bitter weinig informatie om uw beslissing op te baseren. Zo kent u niet de volledige naam van de vrouw aan wie u uw lot verbindt (gehoorverslag CGVS p.12) en kunt u niet uitweiden over de reputatie die zij in de buurt genoot (gehoorverslag CGVS p.13) of weet u evenmin of zij al eerder meisjes op een dergelijke manier aan een job had geholpen (gehoorverslag CGVS p.20). Ook over het werk dat u zou gaan doen stelde u geen vragen. U weet niet waar u precies zou tewerk gesteld worden of hoeveel u zou gaan verdienen (gehoorverslag CGVS p.20). U verklaart 'geen moeilijke vragen' te hebben gesteld (gehoorverslag CGVS p.20), wat toch hoogst opmerkelijk is indien men een dergelijke drastische beslissing neemt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u op basis van deze beperkte informatie uw land van herkomst zou hebben verlaten.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Nigeria en uw verblijf in Griekenland voor uw asielaanvraag in België weinig aannemelijk worden bevonden. Bijgevolg komen ook de represailles die u vreest vanwege A. (...) bij een terugkeer naar Nigeria omdat u haar nog niet het volledige bedrag voor de gemaakte reiskosten heeft overgemaakt ongeloofwaardig over. Bovendien verklaart u reeds sinds eind 2012 uit de handen van A. (...) te zijn ontsnapt, dit zonder enige noemenswaardige gevolgen te hebben gekend. Uw loutere verklaring als zou A. (...) geregeld uw zus en uw grootmoeder lastig vallen (gehoorverslag CGVS p.19 en p.24) is dan ook niet in staat bovenstaande conclusie te wijzigen en kan niet overtuigen als zou u bij een terugkeer naar Nigeria vrees voor vervolging vanwege A. (...) dienen te koesteren.

Tot slot, maar niet in het minst, kon u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Seks trafficking of women – okt 2015) blijkt dat **mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden** is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blij heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. **Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren.** Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. **Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege A. (...) betreft.** Wanneer u wordt gevraagd of het geen optie zou zijn om ter bescherming beroep te doen op een dergelijke organisatie bij een terugkeer naar Nigeria, geeft u aan dat dit voor u niet mogelijk is omdat u deze organisaties niet kent (gehoorverslag CGVS p.23). Dit staat echter niet in de weg dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd.

U legt geen documenten neer die de beoordeling van uw vrees voor vervolging bij een terugkeer naar uw land van herkomst kunnen wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In deze context kan worden opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert heel uw leven in Owa in Edo State te hebben gewoond, van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omwille van het risico op een vernederende behandeling bij uitwijzing naar Nigeria.

Na het citeren van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een algemene, uitgebreide theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM, meer bepaald met betrekking tot de toepassing *ratione materiae*, de bewijslast en de vereiste van een deugdelijk en diepgaand onderzoek, werpt verzoekster op dat zij op drie manieren een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 van het EVRM bedoelde behandeling in geval van terugkeer naar Nigeria.

Betreffende het misbruik door haar oom in Nigeria, wenst verzoekster er op te wijzen dat de onduidelijkheden en vaagheden niet te wijten zijn aan het leugenachtig karakter van haar asielrelaas, maar eerder een gevolg zijn van het door haar opgelopen trauma. Verzoekster verwijst naar een studie “*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*” van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, naar het arrest nr. 104 514 van 6 juni 2013 van de Raad en naar de “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van het UNHCR, waaruit blijkt dat verwarring en onduidelijkheid als gevolg van traumatische ervaringen kan optreden bij het vertellen van het asielrelaas. Verzoekster meent dat er aldus dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat zij in Nigeria gedurende vier jaar misbruikt werd door haar oom, die haar bovendien verplichtte een drankje te drinken wanneer ze niet ongesteld werd, met het oog op het afbreken van een potentiële zwangerschap, dat tevens het fysiek geweld vanwege haar oom in rekening dient te worden genomen. Zij meent dan ook dat er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de onduidelijkheden en vaagheden die zij verweten wordt te wijten zijn aan de bijzonder traumatische ervaring die zij opliep in Nigeria, dat het gegeven dat zij gedurende vier jaar werd misbruikt door haar eigen oom aldus op zwaarwichtige wijze in overweging dient genomen te worden bij het beoordelen van haar asielaanvraag. Nergens blijkt uit de bestreden

beslissing, volgens verzoekster, dat rekening werd gehouden met het onverwerkte trauma dat aan de oorzaak ligt van het verdringen van de gebeurtenissen en bijgevolg aan de onduidelijkheid en algemeenheid van haar asielrelaas betreffende het misbruik door haar oom, zodat niet zonder meer kan besloten worden dat haar verklaringen omtrent het misbruik door haar oom leugenachtig en ongeloofwaardig zijn. Zij vervolgt dat bovendien er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat haar oom haar nog zoekt nu hij dit klaarblijkelijk op straffeloze wijze kan doen, dat dit bevestigd wordt door het UK Home Office in een rapport van augustus 2015.

Betreffende de motieven aangaande het slachtofferschap van mensenhandel, wenst verzoekster vooreerst op te merken dat de zagezegde laattijdige asielaanvraag niet te wijten is aan het gegeven dat zij moedwillig de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden, dat zij, zoals zij meerdere keren in haar gehoor aangaf, zich niet in gevaar voelde tijdens de relatie met haar vriend, waardoor zij het niet noodzakelijk achtte om een beroep te doen op de asielprocedure, dat haar eerste en tweede vriend garandeerden dat ze bij hen zou kunnen wonen en dat ze aldus geen nood had aan internationale bescherming. Zij merkt voorts op dat zij haar benarde situatie in Griekenland niet aankaarte uit vrees voor A. maar eveneens uit vrees voor de politie. Gelet op het misbruik en geweld vanwege haar om in Nigeria, haar zagezegde redding door A. in Nigeria die beloofde haar naar Europa te laten reizen alwaar ze zou kunnen werken in een kapsalon om alzo de reiskosten terug te betalen en de uiteindelijke prostitutie gepaard gaande met geweld waarin zij in Griekenland terecht kwam, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een zeker en algemeen gevoel van wantrouwen is ontstaan in haar hoofde, dat het haar aldus niet kan worden kwalijk genomen dat het haar enige tijd kostte om zich van deze benarde situatie te ontdoen. Zij wijst er op dat het feit dat zij de volledige naam van A. niet kent en tevens geen vragen stelde bij het soort werk dat zij in Europa zou moeten verrichten te wijten kan worden aan enerzijds het gegeven dat zij op dat moment bijzonder angstig was dat haar oom haar zou vinden en haar opnieuw zou misbruiken en anderzijds de grote dankbaarheid die zij destijds had ten opzichte van A., die op dat moment louter kon aanzien worden als een genereuze vrouw die haar, zonder enige bijbedoeling, wou helpen. Betreffende de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten, wijst verzoekster er op dat uit verscheidene rapporten blijkt dat de bescherming vanwege de Nigeriaanse autoriteiten en lokale NGO's ernstige tekortkomingen vertonen, dat dit vooreerst blijkt uit het 2016 *"Trafficking in Persons – Nigeria"* rapport van het US Departement of State en uit het EASO rapport van oktober 2015.

Met betrekking tot de gewelddaden van Boko Haram in Nigeria, stelt verzoekster dat uit recente verslagen blijkt dat Boko Haram haar activiteiten ook uitbreidt naar het zuiden van Nigeria. Dat dit vooreerst blijkt uit een rapport van de Jamestown Foundation van 7 augustus 2015, alsook dat de International Crisis Group aangeeft in een rapport van 30 mei 2016 dat nieuwe conflicten ontstaan in de rest van het land en dat ook de Home Office melding maakt van de aanwezigheid van Boko Haram in het zuiden van Nigeria in een rapport van juni 2015.

Ten slotte wijst verzoekster er op dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep nu artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet bepaalt dat zwangere vrouwen beschouwd dienen te worden als kwetsbare personen, dat artikel 4, §1 van het koninklijk besluit tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal laat gelden dat ambtenaren rekening moeten houden met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep. Verzoekster stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat op afdoende wijze rekening werd gehouden met haar zwangerschap en aldus met haar kwetsbare situatie, dat in haar feitenrelaas louter melding wordt gemaakt van haar zwangerschap.

In ondergeschikte orde wenst verzoekster op te werpen dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd en vraagt zij de beslissing te vernietigen met het oog op bijkomende onderzoeksdaden, dat de verwerende partij het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM onvoldoende aan een doorgedreven onderzoek heeft onderworpen. Verzoekster meent dat vooreerst kan besloten worden dat de verwerende partij klaarblijkelijk geen deugdelijk onderzoek heeft bewerkstelligd naar haar fysieke en mentale gezondheidstoestand, dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich slechts bewust werd van het feit dat zij zwanger is nadat zij bepaalde documenten betreffende haar zwangerschap overhandigde, dat tevens dient opgemerkt te worden dat een mogelijk trauma in hoofde van verzoekster vanwege de gebeurtenissen in Nigeria en vervolgens in Griekenland onvoldoende werd onderzocht. Vervolgens meent verzoekster dat kan worden aangevoerd dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft uitgevoerd met betrekking tot de materiële en morele opvang van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren, dat de verwerende partij zich er toe beperkt op te werpen dat er een federale organisatie bestaat evenals niet-

gouvernementele organisaties waar slachtoffers van mensenhandel terecht kunnen, doch de toegang en de efficiëntie van deze organisatie niet onderzoekt, dat zij door middel van verscheidene rapporten evenwel aanvoert dat, ondanks het bestaan van deze hulpmechanismen, de toegang ertoe niet vanzelfsprekend is. Ten slotte meent verzoekster dat de verwerende partij ook nagelaten heeft een deugdelijk onderzoek te verrichten met betrekking tot het gewapend conflict in Nigeria, dat de verwerende partij louter de aandacht heeft gevestigd op de aanwezigheid van Boko Haram in het noorden en centrum van Nigeria, doch heeft nagelaten de toenemende invloed van deze gewapende groepering in het zuiden van Nigeria na te gaan, evenals de toename van het geweld in het zuiden van Nigeria gepleegd door andere gewapende groeperingen en in het kader van andere gewapende conflicten. Het spreekt volgens verzoekster voor zich dat dit ondeugdelijk onderzoek onvoldoende is om het bewijsmateriaal te vergaren die het aan de verwerende partij mogelijk moet maken om het door haar bijgebrachte begin van bewijs te weerleggen door iedere gereede twijfel weg te nemen.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde

wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.6. Betreffende het verblijf en het statuut in Griekenland en de asielaanvraag die verzoekster daar aanhangig maakte, oordeelt de commissaris-generaal *“Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt wat betreft uw verblijf en statuut in Griekenland, en de asielaanvraag die u aldaar aanhangig maakte.*

U verklaarde dat u, na aankomst te Griekenland in 2011, asiel vroeg bij de Griekse asielinstanties, en u er datzelfde jaar nog erkend werd als vluchteling (zie ‘Verklaring DVZ’, p. 8 punt 22 in het administratief dossier en gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde dat u na aankomst te Griekenland naar een kamp meegenomen werd waar uw vingerafdrukken genomen werden, waarna u er asiel vroeg onder een valse identiteit en nationaliteit – namelijk als ‘Jacky Abya’ van Ghanese nationaliteit. (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde voorts dat u een positieve beslissing kreeg, en u nadien een roze kaart gegeven werd die u elke zes maanden diende te hernieuwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). U verklaarde in Griekenland verbleven te hebben tot het einde van het jaar 2012, en u op het moment van uw vertrek uit Griekenland nog steeds beschikte over dezelfde ‘roze kaart’ die u door de Griekse asieldiensten gegeven werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Met behulp van deze roze kaart, zo verklaarde u verder, wist u Griekenland per schip te verlaten, waarna u dit document in het toilet smet in het schip waarmee u Griekenland verliet.

Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u geenszins asiel toegekend werd te Griekenland, na uw asielaanvraag aldaar in het jaar 2011. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt immers dat de ‘roze kaart’ (ofte ‘Alien’s Card Requesting Political Asylum), aantoonde dat de drager ervan geregistreerd werd als asielzoeker in Griekenland. Het in het bezit zijn van een roze kaart, betekent niet dat de drager ervan erkend werd als politiek vluchteling. De roze kaart, die de asielzoeker krijgt nadat de asielaanvraag geregistreerd wordt, geeft de asielzoeker het recht op tijdelijk verblijf, en het recht te werken in Griekenland. De roze kaart (ofte ‘Alien’s Card Requesting Political Asylum) is steeds geldig voor een periode van zes maanden, na dewelke de kaart hernieuwd dient te worden. Zolang de asielzoeker nog in de Griekse asielprocedure zit, en er nog geen beslissing genomen werd aangaande de asielaanvraag, geldt de roze kaart (‘Alien’s card requesting political asylum’) als verblijfsvergunning en dient deze te worden hernieuwd om de zes maanden. Gegeven uw verklaringen betreffende het verblijfsdocument waarover u beschikte te Griekenland, en bovenstaande vaststellingen omtrent verblijfsdocumenten die in Griekenland aan vreemdelingen en personen in de asielprocedure worden toegekend, dient geconcludeerd dat u – in tegenstelling tot wat u zelf beweert – geen duurzaam beschermingsstatuut genoot in Griekenland, en u dus niet als vluchteling werd erkend in Griekenland. Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient het CGVS de door u geopperde vrees voor vervolging, te beoordelen

ten opzichte van uw land van herkomst, met name Nigeria.” Verzoekster betwist niet dat haar vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden ten opzichte van haar land van herkomst, namelijk Nigeria. De voormelde motieven, die steun vinden in het administratief dossier, zijn deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

De Raad wijst er op dat, gezien verzoeksters vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van haar land van herkomst, namelijk Nigeria, en aan het relaas van verzoekster betreffende de in Nigeria verblijvende A. die haar naar Europa stuurde geen geloof kan worden gehecht (zie punt 2.9.), het relaas waarbij verzoekster voorhoudt in Griekenland te zijn gedwongen tot het zich prostitueren, niet kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Betreffende verzoeksters vermeende vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade ten gevolge het misbruik door haar oom, motiveert de commissaris-generaal terecht **“Voorts dient er op gewezen te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. (...) Verder blijft u uiterst vaag over de periode waarin u dit misbruik zou hebben ondergaan. Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd naar die periode blijft u steken in algemene bewoordingen en slaagt u er niet in een doorleefd beeld te scheppen van die tijd. Wanneer u tot driemaal toe werd gevraagd deze periode te beschrijven kunt u enkel aanhalen naar de politie te zijn gegaan en niet te willen dat uw oom u sloeg en misbruikte (gehoorverslag CGVS p.6 en p.8). (...) Wanneer een dergelijk misbruik meer dan vier jaar zou hebben aangehouden kan worden verwacht dat u daar meer gedetailleerde of doorleerde aspecten over kunt aanhalen. Zodoende kan het misbruik dat u door uw oom zou ondergaan hebben reeds enigszins in twijfel worden getrokken en bijgevolg eveneens uw verklaringen dat u om die reden uw land van herkomst zou hebben verlaten.**

Daarnaast zijn er geen redenen om aan te nemen dat u omwille van uw oom nog enig risico zou lopen op ernstige schade of vervolging zou dienen te vrezen. U verklaart dat uw oom nog steeds naar u op zoek zou gaan maar dit kan enkel beschouwd worden als loze verklaringen. U verklaart dat u of uw zus geen enkel contact meer met hem hebben maar dat u geruchten hoorde dat hij nu een eigen gezin heeft. U verklaart te vrezen dat hij u zou zoeken omdat hij niet weet waar u bent maar anderzijds verklaart u geen enkel idee te hebben waarom hij naar u op zoek zou zijn (gehoorverslag CGVS p.18). Deze verklaringen nopen dan ook tot de conclusie dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat uw oom u nog zou willen opsporen. Bovendien verklaart u dat uw zus soms terugkeert naar het dorp om navraag naar hem te doen (gehoorverslag CGVS p.18). Ook bent u zelf, nadat u uw ouderlijk huis had ontvlucht, nog teruggekeerd naar uw dorp om uw zus te zoeken (gehoorverslag CGVS p.11). Er dient eveneens opgemerkt te worden dat uw zus, die dezelfde problemen zou hebben gekend als u, al die tijd probleemloos in Nigeria kon verblijven. Dit wijst er dan ook op dat u er niet in slaagt te overtuigen dat u een gegronde vrees zou dienen te koesteren ten opzichte van uw oom bij een terugkeer naar Nigeria.

Bovendien wijzen enkele van uw uitspraken er op dat u Nigeria voornamelijk verlaten heeft om betere leefomstandigheden op te zoeken. U verklaart geen plaats te hebben om te verblijven, een beter leven te willen, niet meer in dat land te willen blijven en dat u blij was om naar Europa kon komen (gehoorverslag CGVS p.19-20). Dit klinkt allerm minst als iemand die alle mogelijkheden heeft uitgeput om zich veilig in zijn land te vestigen en uiteindelijk uit een onontkoombare vrees kiest om het land te verlaten.”

De Raad stelt vast dat de bovenvermelde motieven duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn en volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het relaas betreffende het misbruik door haar oom in Nigeria.

2.7.1. In zoverre verzoekster, onder verwijzing naar verschillende rapporten en een arrest van de Raad, meent dat verwarring en onduidelijkheid kunnen optreden als gevolg van traumatische ervaringen bij het vertellen van het asielrelaas, beperkt zij zich tot een loutere algemene bewering, die niet vermag de pertinente motieven vermeld onder punt 2.7. te weerleggen of te ontkrachten. De Raad merkt op dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische of stressvolle ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekster blijft hier echter, zoals blijkt uit de onder punt 2.7. weergegeven motieven, geheel in gebreke. De Raad merkt voorts nog op dat de motieven weergegeven onder punt 2.7. betrekking hebben op de kernelementen

van haar asielrelaas, namelijk de beschrijving van de periode waarin verzoekster het misbruik zou hebben ondergaan, met andere woorden de beschrijving van de gebeurtenissen in de periode van vier en een half jaar waarin zij beweerdelijk herhaaldelijk misbruikt werd door haar oom.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de protection officer meermaals vroeg een beschrijving te geven van de periode nadat haar ouders overleden waren en haar oom naar het huis kwam (gehoorverslag CGVS p. 6 *“Hoe zag die tijd er dan uit, wat deed u dan”, “Nog andere dingen die u deed in die periode”*) en meermaals vroeg om meer uitleg bij de slechte behandeling door de oom (gehoorverslag CGVS, p. 8 *“U zei dat hij u en uw zus slecht behandelde, kunt u daar nog wat meer uitleg bij geven?”, “Vertel nog wat meer over hoe u dan samenwoonde met uw oom?”*). Verzoekster antwoordt dat zij en haar zus verschillende keren naar de politie gingen omwille van hun oom maar deze zeiden dat ze niets konden doen, dat ze niet aanvaardden dat hun oom met hen sliep en sloeg, dat ze geen keuze hadden daar ze geen andere plaats hadden om naartoe te gaan, dat de oom met hen sliep en verkrachtte, met hen vocht en dat ze een middel moesten opdrinken, namelijk een drankje heter dan droge gin met limoen en bladen in, wanneer ze hun maandstonden niet hadden, dat hij op de laatste nacht voor de vlucht met hen gevochten heeft, dat hij een mes in het vuur gedaan heeft en gebrand heeft op haar buik, dat ze er niet van hielden samen te wonen met hem, dat het verschrikkelijk was. Op grond van voormelde antwoorden wanneer meermaals gepeild wordt naar gebeurtenissen en de gedragingen van verzoekster in de vier en een half jaar dat zij, tot driemaal per week (gehoorverslag CGVS, p. 9), door haar inwonende oom mishandeld, geslagen en verkracht werd, kan terecht worden gesteld dat verzoekster blijft steken in algemene bewoordingen en er niet in slaagt een doorleefd beeld te scheppen van die tijd, dat wanneer een dergelijk misbruik meer dan vier jaar zou hebben aangehouden kan worden verwacht dat verzoekster daar meer gedetailleerde en doorleefde aspecten over kan aanhalen. Het gaat hier immers omtrent de kernaspecten van het relaas, met name de handelingen van de oom en verzoeksters gedragingen en vrees naar aanleiding van die handelingen.

Bovendien wenst de Raad er nog op te wijzen dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekster verklaart dat zij geen keuze hadden daar zij geen andere plaats hadden om naartoe te gaan (gehoorverslag CGVS. P 6 en p. 8), nu blijkt dat haar grootmoeder in Nigeria woont en haar zus wel naar deze plaats kon gaan, nadat ze gevlucht is uit hun ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS, p. 6).

In zoverre verzoekster wenst aan te geven dat de onduidelijkheden en vaagheden niet te wijten zijn aan het leugenachtig karakter van haar asielrelaas, maar eerder een gevolg zijn van het door haar opgelopen trauma, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met het onverwerkte trauma dat aan de oorzaak ligt van het verdringen van de gebeurtenissen en bijgevolg aan de onduidelijkheid en algemeenheid van haar asielrelaas betreffende het misbruik door haar oom.

2.7.2. Waar verzoekster stelt dat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat haar oom haar nog zoekt nu hij dit klaarblijkelijk op straffeloze wijze kan doen, dat dit bevestigd wordt door het UK Home Office in een rapport van augustus 2015, wijst de Raad er op dat uit het feit dat de politie niet optreedt in huiselijke aangelegenheden en de oom bepaalde handelingen straffeloos zou kunnen stellen, niet blijkt dat haar oom haar heden nog zoekt.

2.8. Voorts wenst de Raad nog op te merken dat verzoekster verklaart dat zij, nadat zij bij A. terecht kwam, op zoek ging naar haar zus, door vragen te stellen in het dorp, doch haar in het dorp niet heeft gezien maar niet nagevraagd heeft bij haar grootmoeder of ze daar was, daar ze het niet wist en daar haar zus geen geld had voor transport waardoor ze dacht dat ze in het dorp was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat eenmaal verzoekster, die dacht dat haar zus in het dorp was, haar zus niet vindt in het dorp, de mogelijkheid niet overweegt dat haar zus naar haar grootmoeder is. Voorts is het eveneens opmerkelijk dat verzoekster die verklaart dat zij niet naar haar grootmoeder ging omdat ze geen transport had om te gaan en op de vraag of A. haar niet kon helpen, antwoordt dat A. haar niet hielp maar zei dat ze haar zou zoeken voor verzoekster, zonder veel vragen, van de vrouw die zij slechts een paar maanden kent en die haar weigert te helpen naar haar grootmoeder te gaan, het voorstel aanvaardt om naar Europa te gaan en er te werken (gehoorverslag CGVS, p. 11 en p. 13).

2.9. Betreffende het slachtofferschap van mensenhandel en de vrees van verzoekster voor A., motiveert de commissaris-generaal terecht "Wat vervolgens uw vrees betreft bij een terugkeer naar Nigeria omwille van de manier waarop u uw land verlaten heeft, met name de problemen die u kent met A. (...) nadat u weigerde voor haar in de prostitutie te werken, kunnen eveneens de nodige opmerkingen worden gemaakt.

Allereerst dient er op gewezen te worden dat u bij verschillende gelegenheden de kans werd geboden bescherming in te roepen maar dat u dit naliet. Het is pas nadat u na een verblijf van bijna vier jaar in België gearresteerd werd en dreigde naar uw land van herkomst gerepatriëerd te worden dat u beroep doet op de Belgische asielinstanties. Het gegeven dat u al die tijd zich niet op eigen initiatief aanbood om beroep te doen op de Belgische autoriteiten ter bescherming ondermijnt reeds ernstig de nood aan deze bescherming. Integendeel, u besloot moedwillig de Belgische autoriteiten te misleiden. In januari 2015 startte u de procedure voor een wettelijke samenwoning met uw vriend (zie aanvraag en beslissing in administratief dossier), u verklaart gedurende die procedure bewust uw problemen achterwege te hebben gelaten omwille van de houding van degene die het onderzoek voerde (gehoorverslag CGVS p.25). Dit tast echter de geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel aan. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn vraag naar bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Dit dient men zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste contact met mogelijke beschermingsactoren. Daarnaast verklaart u in 2014 een nieuw paspoort te hebben aangevraagd bij de Nigeriaanse ambassade in Brussel (gehoorverslag CGVS p.16), wat ook blijkt uit uw administratief dossier. Uit deze stappen blijkt dat u wel degelijk in contact kwam met de administratieve instanties van het land en zodoende zich kon informeren over de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in België. Bovendien had u reeds een asielaanvraag ingediend in Griekenland, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat u niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Het gegeven dat u dit naliet schaadt de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming fundamenteel. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet eerder bescherming heeft ingeroepen geeft u aan dat u al in procedure was om samen te wonen met uw vriend (gehoorverslag CGVS p.15 en p.24). Dit overtuigt echter niet. Wanneer u daadwerkelijk zou vrezen voor uw leven en dat van uw grootmoeder en uw zus kan worden verwacht dat u zich terdege informeert en al het mogelijke doet om de nodige bescherming in te roepen en niet, zoals in uw geval, enkel tracht een verblijfstatuut te verkrijgen.

(...)

Daarnaast zijn ook de omstandigheden waarin u naar Europa zou zijn vertrokken weinig aannemelijk te noemen. U verklaart op het voorstel van A. (...) te zijn ingegaan omdat zij u werk beloofde in Europa. U had echter bitter weinig informatie om uw beslissing op te baseren. Zo kent u niet de volledige naam van de vrouw aan wie u uw lot verbindt (gehoorverslag CGVS p.12) en kunt u niet uitweiden over de reputatie die zij in de buurt genoot (gehoorverslag CGVS p.13) of weet u evenmin of zij al eerder meisjes op een dergelijke manier aan een job had geholpen (gehoorverslag CGVS p.20). Ook over het werk dat u zou gaan doen stelde u geen vragen. U weet niet waar u precies zou tewerk gesteld worden of hoeveel u zou gaan verdienen (gehoorverslag CGVS p.20). U verklaart 'geen moeilijke vragen' te hebben gesteld (gehoorverslag CGVS p.20), wat toch hoogst opmerkelijk is indien men een dergelijke drastische beslissing neemt. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u op basis van deze beperkte informatie uw land van herkomst zou hebben verlaten.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Nigeria (...) weinig aannemelijk worden bevonden. Bijgevolg komen ook de represailles die u vreest vanwege A. (...) bij een terugkeer naar Nigeria omdat u haar nog niet het volledige bedrag voor de gemaakte reiskosten heeft overgemaakt ongeloofwaardig over. Bovendien verklaart u reeds sinds eind 2012 uit de handen van A. (...) te zijn ontsnapt, dit zonder enige noemenswaardige gevolgen te hebben gekend. Uw loutere verklaring als zou A. (...) geregeld uw zus en uw grootmoeder lastig vallen (gehoorverslag CGVS p.19 en p.24) is dan ook niet in staat bovenstaande conclusie te wijzigen en kan niet overtuigen als zou u bij een terugkeer naar Nigeria vrees voor vervolging vanwege A. (...) dienen te koesteren."

De Raad stelt vast dat de bovenvermelde motieven duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn en volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas betreffende de vrees vanwege A. bij een terugkeer naar Nigeria omdat verzoekster haar nog niet het volledige bedrag voor de gemaakte reiskosten heeft overgemaakt.

2.9.1. Waar verzoekster opmerkt dat de zagezegde laattijdige asielaanvraag niet te wijten is aan het gegeven dat zij moedwillig de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden, dat zij, zoals zij meerdere keren in haar gehoor aangaf, zich niet in gevaar voelde tijdens de relatie met haar vriend, waardoor zij het niet noodzakelijk achtte om een beroep te doen op de asielprocedure, dat haar eerste en tweede vriend garandeerden dat ze bij hen zou kunnen wonen en dat ze aldus geen nood had aan internationale bescherming, weerlegt zij de motieven niet dat dit argument niet overtuigt daar, wanneer zij daadwerkelijk zou vrezen voor haar leven, alsook dat van haar grootmoeder en zus, er verwacht kan worden dat zij zich terdege informeert en al het mogelijke doet om de nodige bescherming in te roepen en niet enkel tracht een verblijfsstatuut te verkrijgen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet sinds de eerste dag bij haar vriend woonde, dat zij volgens haar verklaringen eind 2012 naar België kwam (gehoorverslag CGVS, p. 15), dat zij hier niemand kende en dan in Antwerpen samenwoonde met een Nigeriaanse vrouw, die zij in de stad had leren kennen (gehoorverslag CGVS, p. 24-25) en dat zij pas in januari 2015 een procedure wettelijke samenwoning met haar vriend startte, zodat kan gesteld worden dat verzoekster minstens betreffende de periode net na haar aankomst in België niet aannemelijk maakt dat ze er van kon uitgaan dat zij geen nood had aan internationale bescherming daar zij bij haar eerste of tweede vriend kon wonen en zich niet in gevaar voelde.

2.9.2. Waar verzoekster stelt dat het feit dat zij de volledige naam van A. niet kent en tevens geen vragen stelde bij het soort werk dat zij in Europa zou moeten verrichten te wijten kan worden aan enerzijds het gegeven dat zij op dat moment bijzonder angstig was dat haar oom haar zou vinden en haar opnieuw zou misbruiken en anderzijds de grote dankbaarheid die zij destijds had ten opzichte van A., die op dat moment louter kon aanzien worden als een genereuze vrouw die haar, zonder enige bijbedoeling, wou helpen, kan zij niet overtuigen. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat, gelet op de weinig doorleefde en gedetailleerde verklaringen van verzoekster over de gebeurtenissen die zich afspeelden in hun ouderlijk huis met hun oom, geen geloof kan worden gehecht aan deze gebeurtenissen, zodat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een bijzondere angst dat haar oom haar zou vinden. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat niet blijkt dat verzoekster tijdens haar verblijf bij A. bijzonder angstig was dat haar oom haar zou vinden, integendeel, verzoekster verklaart zelfs te zijn teruggekeerd naar haar dorp teneinde haar zus te zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 11). Voorts kan zij bezwaarlijk volhouden dat zij geen vragen stelde bij het soort werk dat zij in Europa zou moeten verrichten en betreffende de naam van A. enkel omwille van de grote dankbaarheid die zij had ten opzichte van A. die zij op dat moment aanzag als een genereuze vrouw die haar zonder bijbedoeling wou helpen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas betreffende het misbruik van de oom, moet geoordeeld worden over het relaas waarbij verzoekster A. ontmoet en A. voorstelt haar te helpen Nigeria te verlaten en in Europa te werken om er een beter leven te hebben daar verzoekster niet hield van het leven in Nigeria, dat ze er weg wou (gehoorverslag CGVS, p. 11 en p. 20). Een grote dankbaarheid ten aanzien van een persoon die verzoekster beweert te willen helpen op zoek te gaan naar een beter leven en werk belooft in Europa, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster deze persoon pas vijf maanden kende en haar niet wou helpen naar haar grootmoeder te gaan. Het is aldus hoogst opmerkelijk dat verzoekster geen 'moeilijke' vragen heeft gesteld en het is weinig aannemelijk dat zij op basis van de beperkte informatie haar land van herkomst zou hebben verlaten.

2.9.3. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat verzoekster in Nigeria het slachtoffer is geworden van mensenhandel, noch dat verzoekster A. dient te vrezen daar zij A. nog dient te betalen voor haar reis naar Europa.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal waaruit hij concludeert dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De commissaris-generaal stelde hieromtrent terecht *"In deze context kan worden opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert heel uw leven in Owa in Edo State te hebben gewoond, van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."*

Verzoekster meent dat uit recente verslagen blijkt dat Boko Haram haar activiteiten ook uitbreidt naar het zuiden van Nigeria. Dat dit blijkt uit een rapport van de Jamestown Foundation van 7 augustus 2015 en van Home Office van 15 juni 2015, waarbij verwezen wordt naar de eerst gekende aanval in het zuiden van Nigeria. Verzoekster toont op grond van het zich voordoen van één aanval in het zuiden van Nigeria, waarbij uit de door verzoekster aangeleverde citaten niet blijkt hoeveel burgerslachtoffers hierbij zouden zijn gevallen, als dit al het geval zou geweest zijn, niet aan dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Ook met de verwijzing naar het rapport van de International Crisis Group van 30 mei 2016 waarin er sprake is van gewapende groeperingen die aanvallen hebben uitgevoerd op doelwitten in de olie-industrie, waarbij eveneens, in het door verzoekster weergegeven citaat, geen melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, toont verzoekster niet aan dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.13. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.14. Met het algemene en theoretische betoog omtrent artikel 3 van het EVRM kan verzoekster geen afbreuk doen aan voormelde concrete vaststellingen.

2.15. In zoverre verzoekster er op wijst dat er rekening mee dient gehouden te worden dat ze zwanger is, dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep en dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep, verduidelijkt verzoekster niet op welke wijze het in rekening nemen van het feit dat zij op heden zwanger is, de in onderhavig arrest opgesomde en weerhouden motieven, kan weerleggen of ontkrachten.

2.16. Door verzoekster werden geen documenten voorgelegd in de asielprocedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, noch voor de Raad bij het verzoekschrift of bij aanvullende nota, die de beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst kunnen wijzigen.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.18. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op bijkomende onderzoeksdaten, verwijzende naar haar zwangerschap en naar een mogelijk trauma in haar hoofd en verwijzend naar een niet afdoend onderzoek met betrekking tot de materiële en morele opvang van de slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren en met betrekking tot de invloed van Boko Haram en de toename van het geweld in het zuiden van Nigeria, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER